

1+0+1=2

חצר. בית.

עבודות שהצטברו בשנה האחרונה התנקזו לכאן. העיקרון היה להישאר בתנועה ולהימנע מהיווצרות שיטה. מחשבות על האפקט המנחם של הטבע היו מעין תווך מאחד. ועל חיות כמתווכות. על מבט של חיה, על העשות חיה ועל עזאזל. הטבע כעזאזל וילדות כעזאזל. על ילד שמשחק בחצר. אני מנסה לעשות חיבורים שייצרו ריק ביניהם. חיבורים שיעבדו ללא צורך בתיווך השפה גם אם זו צצה באופנים שונים. לתערוכה יש מבנה על שהצורה שלו לא גאומטרית. התחביר הפנימי אינו מסתמך בהכרח על מנגנונים של סיבה ותוצאה, הוא נובע יותר מאינטואיציה מאשר על הגיון. הפוליטיות, המושגיות והמשמעות אינם ממוקמים בחזית. חלק מהעבודות נוצרו על ידי פרסונה. רוח רפאים. זו שמעמידה את פסל האישה על המקפצה או האב שבונה מכונית לבנו או הצורר שמצייר פרחים.

סרט טבע

תחילתו בעורבת פעוטה שנפלה מהקן. בשבועות הראשונים גרה בחצר עם הכלבה. כשלמדה לעוף, חיה עם העורבים ובאה לביקור יומי או נוחתת על כתפי ברחוב. לאחר מספר חדשים הייתה מגיעה עם חבר שנשאר בחוץ כשנכנסה. הביקורים הפכו קצרים ונדירים עד שהחזרה אל העורבים הושלמה.

<https://vimeo.com/228580710>

אני במכונית (פיז'ו 206 אפורה, מודל 2002) בתור לחניון. זה חניון על קומות ואני לא מרוכז, שקוע במשהו ולא שם לב שהמכונית שלפני כבר נסעה. מישהו צופר לי מאחור. אני נבהל ושם פול גז. המכונית מזנקת קדימה ואז אני כבר מחוץ למכונית מסיע אותה עם השלט. היא מזנקת שוב ואני לוחץ שוב על השלט. היא מזנקת בפניה חדה ימינה במעלה הקומות. בפעם השלישית היא נתקעת במעקה ואני רואה אותה נופלת הרבה קומות למטה. אני מרגיש שעולמי חרב אבל יורד למטה באדישות, שלא ירגישו. אני מבין כמה המכונית הזו יקרה לי.

בועז ארד, דצמבר 2017